

eller Ankervaad for Fredning af Plantevægt og mindre Dyreliv ikke konsekvent forbydes (Ændringsforslagene Nr. 21).

De øvrige af Mindretallet foreslaaede Ændringer ere uden principiel Betydning, og skal saaledes kun bemærkes, at man har anset det for rigtigt, at det udtrykkelig bliver udtalt, at Sildebundgarns Besættelse efter den ældre Heltebundgarnsform, som nu bruges i den vestlige Del af Limfjorden og af Fiskerne paa flere Steder anses for den helstaaende, ligesom hidtil maa finde Sted (Ændringsforslagene Nr. 19).

Mindretallet har ikke anset det for rigtigt at beholde det Paabud, at Hale- og Silbevaad skal have 12 Alens Dybde i Armgarnet, da det aldeles ingen Betydning har for Fredning paa de mindre dybe Bunde, da de med den Dybde alligevel kunne bruges paa Bunde, hvor en Baad kan flyde, indtil kun 1½ Alens Dybde; det er kun Mastestørrølerne i de forskjellige Længder af Garnet, der ere bestemmende, om det er mer eller mindre øbelæggende for Ungel (Ændringsforslagene Nr. 20 og 31). Forbud mod Beseiling af laaede Bunde med Halevaad og Opstilling af disse til Lørring ved Bredderne er en Konsekvens af Principet af fredede Bunde for Kontrollens Skyld; uagtet de foreslaaede Bestemmelser for Fiskerne ere langt mindre generende end efter Loven af 1857, vilde det dog være ubilligt for de indenfor og omkring de laaede Bunde høende Halevaadsfiskere at maatte nødes til at føre deres Baad over Land og anskaffe sig Lørrøpler udenfor de laaede Bunde; derfor have vi foreslaaet, at de Fiskere, der bo omkring disse Bunde, undtages fra den almindelige Regel. Vi negte ikke at have stor Betænkelse ved den foreslaaede Ændring (Nr. 29), da Halevaadsfiskeriet i Reglen drives om Natten, og ved Beseiling af laaede Bunde paa den Tid med Redskaber, som der ikke maa bruges, ville Fiskerne være meget stærkt fristede til at begaa Ulovlighed, som ikke let kan kontrolleres, ved hvilken flere Slags Redskaber kunne aldeles øbelægges, saasom forskjellige Slags Ned- og Kroge, der som Regel — efter stor Maalestok — bruges i disse Bunde, og hvorved Gierne af disse ville lide stort Tab. Da Halevaadsfiskerne som Regel seile ud om Eftermiddagen ved Solnedgang og hjem om Morgenens efter Solopgang, have vi tillige stillet et subsidært Ændringsforlag (Nr. 30), som vi mene ikke videre vil genere Fiskerne, og overlade saaledes Spørgsmaalet til Thingets Afgjørelse. Da Klumpstang indførtes ved Loven af 1867, har man ikke fundet den saa skadelig, at der nu skulde være Anledning til helt at forbyde den, men foreslaar den tilbageholdt i samme Omfang som hidtil (Ændringsforslagene Nr. 32 og 33).

Til Kapitel 4.

Fiskeri i de øvrige Fjorde.

Til dette Kapitel skal Mindretallet bemærke, at der fra enkelte Steder er paastaet, at disse Bunde, ligesom det aabne Hav, have en saa stærk Tilgang af Fisk, at der i disse kan fiskes, hvordan og med hvilke Redskaber man vil, uden at Fiskebestanden vil aftage, eller Udbyttet af Fiskeriet i Fremtiden forringes; denne Paastand synes dog at stride imod, hvad de fleste Videnskabsmænds Undersøgelse af dette Spørgsmaal er kommen til, og imod praktiske Fiskeres Erfaring, saavel som imod, hvad man i andre Lande ved grundig Overveelse paa forskjellig Maade er kommen til.

Det fremgaar ogsaa af det for Udvalget forelagte statistiske Materiale om Saltvandsfiskeriet, hvilket er Forespørgsler, stillede af Fiskerikommisjonen, besvarede af Mand rundt om i Landets Kommuner, og ved hvilket Svar ingen stærk Agitation som den ved de indsendte Adresser har fundet Sted, at der fra mange Fiskepladser — særlig omkring ved Verne — klages over Bunde- og Halevaads, Drivvaads, Halevaads og flere andre Redskabers øbelæggende Virkninger for Fiskeriet.

Om der nu ogsaa paa enkelte Steder har vist sig for stor Ungstielighed for adskillige Redskaber, naar det dog utvivlsomt for os, at et altfor hensynsløst drevet Fiskeri med smaamaaske Garn, uden Fredningsbestemmelser, hærken i Lid eller paa Steder, i Lid vil vise sig uheldig, og at det derfor er ønskeligt, særlig for disse Bunde, saavel som muligt at faae Fiskeriforholdene ordnede ved Lov. Det ser ogsaa mærkeligt ud, at uagtet der i Marhundreder har bestaaet en detailleret Lovgivning for Limfjordsfiskeriet, findes for Fiskeriet i de øvrige Fjorde ingen nærmere Bestemmelser end de almengældende for Søterritoriet, skjøndt det vist maa erkendes, at det for de Flestes Vedkommende kan være ligesaa nyttigt saavel for Fiskeriets Udvikling som for dets Bevarelse, at der kunde gives nærmere bestemte Regler for Fiskeriets Brug.

Kommisjonen af 1850 udtalte saaledes, at Lovgivningen for Limfjorden passende kunde overføres paa de øvrige Fjorde, uden nærmere at bestemme, paa hvilken Maade det skulde ske, og Regjeringsforlaget af 1867 omsatte ogsaa disse; men dette gav de stedlige kommunale Myndigheder Indslydelse paa Affattelsen af Regulativer ved Ordningen af Fiskeriets Brug. Den sidste, i 1873 nedsatte Kommission har tiltraadt samme Princip, som Regjeringen har taget tilfølgende ved det forelagte Forslag. Skjøndt nu hverken de stedlige kommunale Myndigheder eller Fiskerne ved Limfjorden have mindste Indslydelse paa, hvad